

бръчъ, направенъ, както казоватъ, отъ гвоздей тѣ, съ който билъ прикованъ на кръстъ тѣ Иисусъ Христосъ),

Отонъ отъ Ломбардия отишълъ въ Римъ, дѣто папата го помазалъ въ чърквата Св. Петръ, и турилъ на главата му короната на *Свештено то Римско царство*. (Така са наричала тогава съединена Италия и Германия). Така се коронясвали прѣмници ти на Отона. Тии, за коронясваше и за утвърждение на властъ та си въ Италия, отивали тамъ често. Това ходене запознавало Нѣмци ти съ голѣмство и съ истънчени нрави, които зели да се распространяватъ въ Италия. Нѣ Италианци ти нетърпиво носили хомотъ тѣ на Нѣмци ти, и гледали на тѣхъ като на люде дебелаци и прости. Оттова произлизали отпослѣ много войни и вѣстания.

Слѣдъ трима та прѣмници на Отона Великий (*Отонъ II, Отонъ III и Хенрихъ II*) се довършилъ Саксонский царский корень (1024).

Франконский домъ. За избираше на краль тѣ нѣмски ти князове и епископи, обиколени съ многобройни обрѣжени придружници, събрали се на хубава та войнска поляна между Майнцъ и Вормсъ, въ Франческа та земя. На лѣвий брѣгъ на Рейнъ се расположили на станъ Лотаринги ти и рейнски ти франки, а на дѣсний источни ти Франки, Шваби ти, Баварци ти, Сакси ти и Бохемци ти. Слѣдъ дълго свѣтоване и расговаряше на всички ти очи ти останали възъ двама франкски князове: Конрада, Франконский графъ и Конрада, Франконский херцогъ; тии били роднина. Когато дошло врѣме да се даватъ гласове ти, графъ Конрадъ, най старий, на години и извѣстенъ за юнакъ и благочестивъ рицаръ, повикалъ на страна младий херцогъ; прѣдложилъ му, да не повдига прѣшпирни, да приеме мнѣние то на множество то, и се обрелъ на частъ тѣ да му се закълне, ако се падне нему изборъ тѣ. Херцогъ тѣ отъ